

Hồi 2

Kết Thúc Vụ Truy Nã

Kim Ngang Tiều thầm nghĩ nếu Kỳ Vân thoát khỏi tay chúng, chàng không nên lẫn quẩn ở đây nữa, rút lui đi là hơn.

Vừa nghĩ thế, chợt ở phía sau Kim Ngang Tiều nghe một tiếng nổ “đoành”, rồi một cây pháo bay vọt lên trời, với một vệt sáng xanh lè trong đêm mưa gió.

Biết rằng đó là pháo hiệu của bọn người truy nã, Kim Ngang Tiều vội lánh người sang một bên, chui vào bãi cỏ cao bằng đầu người ở cạnh đường, rồi nằm phục xuống đất không nhúc nhích.

Chàng lẫn trốn vừa đúng lúc, vì ngay lúc đó có tiếng chân người chạy rầm rập, từ đầu đường và cuối đường chạy lại.

Chỉ lát sau đã có đến bảy hay tám người tụ họp ở giữa đường, gần chỗ Kim Ngang Tiều núp trốn.

Từ trong bãi cỏ, Kim Ngang Tiều nghe thấy một tiếng nói:

- Thằng bé con và con nhỏ đâu rồi?

- Xong việc chưa?

Một tên khác đáp:

- Thằng con trai chết rồi, còn đưa con gái trốn thoát.

Tên nói trước lại lên tiếng có vẻ ngạc nhiên:

- Vậy hả? Sao lúc chúng tôi chạy đến đây không gặp xác thằng con trai?

Có tiếng đáp:

- Là nhĩ. Tôi đã phóng một thanh kiếm trúng vào lưng thằng con trai, làm sao nó không chết kia.

Tên kia hừ một tiếng, đoạn nói:

- Còn con nhãi con vẫn trốn lánh, bọn ta mau đuổi theo thanh toán nốt cho rồi.

Một tên khác lên tiếng:

- Đêm mưa gió tối tăm như thế này, làm thế nào tìm được. Nhưng kệ nó, nó có chạy lên trời cũng không thoát, không có nhà nào dám chứa nó đâu. Để thủng thủng ta tính nốt. Bây giờ trời đã gần sáng, bọn ta nên chia tay ngay thì hơn.

Bọn người đứng ngay gần chỗ Kim Ngang Tiều nằm trốn. Chàng không dám nhúc nhích, sợ để lộ hành tích, lập tức táng mạng dưới tay bọn hung ác này.

Kim Ngang Tiều đã cô thế, lại sẵn bị thương, làm sao chống lại tám tên vũ nghệ vào hạng cao cường?

Nghe giọng nói của chúng. Kim Ngang Tiều hiểu rằng vụ xung đột tại nhà Kỳ Á phong đã kết liễu và vợ chồng Kỳ Á Phong hẳn đã ngã gục dưới tay bọn này.

Nghĩ đến đó Kim Ngang Tiều lòng đau như cắt, nước mắt chảy dài, chàng nghiêng răng cố nén tiếng thốn thức.

Chàng hiểu bọn này võ công thâm hậu, nếu chỉ thổ mạnh một tiếng chúng cũng nghe thấy.

Trong bọn tụ hội, bỗng có một tên nói:

- Thôi được, nhiệm vụ đã tạm xong, ta nên chia tay. Thừa toàn thể quý vị, lần này tại hạ mong ân Bang chủ thương mến, được cử làm thủ lãnh vụ này. Nói về võ công, thật còn kém quý vị xa, vậy có gì thất thố xin quý vị nguyên lượng.

Mấy người cùng cười, một tên nói:

- Có điều hay là chúng ta chẳng biết ai là ai cả. Trước khi hành động chúng ta đều đã uống Biện Âm Đơn, khi động thủ tất cả chúng ta chúng ta đều không ai sử dụng bản môn võ công, như vậy chúng ta đâu biết nhau. Các hạ không nên thách sáo như vậy làm gì.

Mấy tên kia cười hô hố, có vẻ đắc chí lắm.

Đoạn cả bọn cùng đưa tay lên làm hiệu từ giã. Trong chớp mắt tám bóng người tản mát, phi thân biến mất vào đêm tối.

Bọn Câu Hồn Bang đi lâu rồi. Kim Ngang Tiều vẫn chưa dám ra khỏi đám cỏ. Chàng tuy hận bọn lang sói ác độc, nhưng không dám khinh suất, sợ mắc mưu lường gạt của chúng.

Mãi đến khi trời bắt đầu hừng sáng. Kim Ngang Tiều mới lóp ngóp bò dậy.

Lúc này mưa không nặng hột bằng ban đêm, song hạt mưa vẫn rơi đều đều. Trời sáng tỏ, nhưng cả một bầu trời u ám tưởng như cả một bầu nước vẫn còn ở ngang trời.

Kim Ngang Tiều nhìn quanh, thấy đây cách thị trấn cũng còn khá xa, toàn một vùng đồng không mông quạnh.

Chàng đội mưa, cứ thế bước thẳng về phía trước. Lát sau chàng tới gần một bến nước, phía trước là một biển nước rộng mênh mông. Kim Ngang Tiều biết là chàng đã đến gần bờ Động Đình Hồ.

Tới bên hồ, Kim Ngang Tiều rẽ cỏ, tìm xuống gần mặt nước. Trời mưa nên chàng không thể nhìn xa, chỉ thấy một khoảng hồ nước vắng ngắt, nước mưa rót xuống rào rào.

Kim Ngang Tiều lần theo bờ hồ, đi được lối nửa dặm, thấy ở phía xa, có một cầu đóng thành bến và ngay bên cầu là một con thuyền nhỏ.

oOo

KIM NGANG TIỀU TÁI NGỘ KỲ VÂN

Kim Ngang Tiều mừng rỡ, rảo bước đến gần chiếc thuyền, định bụng xuống đó để tránh mưa một lát.

Chàng bước lên cầu tre, rồi khẽ nhún mình nhảy xuống mũi thuyền.

Không ngờ chàng vừa chạm chân xuống ván bỗng nghe vút một tiếng, một đầu thương sáng loáng từ trong khoang thuyền đâm ra nhanh vô kể.

Kim Ngang Tiều cả kinh, vội lùi bước nhanh, suýt ngã xuống nước.

Song, chàng lại reo ngay một tiếng mừng rỡ, vì chàng đã nhận được mũi thương vừa đâm chàng đó chính là ngọn Luyện Tử Thương của Kỳ Vân.

Kim Ngang Tiều vội nói:

- Vân muội, tôi đây!

Ngọn thương thu ngay lại, từ trong khoang thuyền thò ra một đầu người. Chính thị Kỳ Vân.

Lúc này Kỳ Vân đầu tóc rối rời, toàn thân lấm bết, trong hình dạng nàng lúc đó thật xấu xí.

Kim Ngang Tiều mừng không thể tả, kêu lớn:

- Vân muội muội!

Kỳ Vân cũng kêu lên:

- Kim đại ca!

Hai người cùng chạy lại, ôm chầm lấy nhau, không còn tị hiềm nam nữ gì nữa.

Lúc sau hai người mới buông nhau ra, Kỳ Vân lau nước mưa trên mặt, nói:

- Kim đại ca, tôi tưởng anh chết rồi.

Kim Ngang Tiều thở dài:

- Nếu không nhờ mảnh áo Ngân Lân Giáp có lẽ tôi đã chết rồi. Vân muội muội, cô làm thế nào thoát được bọn chúng?

Kỳ Vân nói:

- Nhà tôi ở gần Động Đình Hồ, nên bờ hồ không có ngõ ngách nào tôi không biết. Bởi vậy tôi lợi dụng điểm đó chạy đến đây, trong lúc đêm tối, lại mưa rào, tôi nhảy xuống hồ mà chúng không biết.

Hai người vào trong khoang thuyền tránh mưa và nghỉ một lúc cho đầu óc bình tĩnh trở lại, cùng rửa nước mưa trên đầu, trên áo.

Kim Ngang Tiều ngồi im một lát, thở dài, hai dòng lệ chảy dài trên má.

Kỳ Vân nói, giọng lạnh như tiền:

- Lại khóc rồi. Khóc làm cái gì mới được chứ?

Kim Ngang Tiều thốn thức:

- Vân muội muội, Kỳ thế bá, Kỳ bá mẫu...

Kỳ Vân quay người đi, nói với một giọng cứng cỏi, dần mạnh từng tiếng:

- Chúng ta liều chết trốn như thế này là may mắn lắm rồi. Cha mẹ tôi quả bất địch chúng, tất nhiên không sao sống được. Như vậy có gì mà phải khóc?

Kim Ngang Tiều nghe mấy lời Kỳ Vân nói, trong lòng thấy hổ thẹn, tự nghĩ mình là tấm thân nam nhi bảy thước, sao lại không bằng một cô bé ít tuổi như Kỳ Vân.

Chàng chùi nước mắt nói:

- Vân muội, cha mẹ chúng ta đều chết về tay bọn Cầu Hồn Bang. Bọn Cầu Hồn Bang tất không buông tha cho chúng ta vậy chúng ta quyết không bao giờ rời nhau nửa bước.

Kỳ Vân chuyển đầu quay người lại, vẻ mặt hết sức trang nghiêm, nàng nhìn Kim Ngang Tiều rồi khẽ gật đầu:

- Kim đại ca, bất cứ thế nào, chúng ta cũng phải ở bên nhau.

Bốn bàn tay nắm chặt lấy nhau, đôi bàn trẻ im lặng, không nói một lời nào nữa.

Lúc đó cả hai người đều cùng một ý nghĩ, cùng một cảnh ngộ, họ không muốn rời nhau, tất nhiên sau biến cố đau đớn vừa qua, họ không hề có ý nghĩ tình ái giữa nam nữ.

Lát sau, Kim Ngang Tiều thở dài nói:

- Vân muội muội. Trời đất tuy lớn, vậy mà không có nơi nào cho chúng ta dung thân.

Kỳ Vân nói:

- Được đến đâu hay đến đó. Lúc này chúng ta cứ theo đúng lời cha tôi dặn bảo, tìm đến nhà Thái sư thúc ở thành Nghi Xương.

Kim Ngang Tiều ngần ngại:

- Tôi sợ làm liên lụy đến Nhạc lão anh hùng.

Kỳ Vân nói có vẻ tin tưởng:

- Thái sư thúc tôi là chủ môn của phái Vô Hình, khắp thiên hạ đều biết tiếng, trong nhà luôn có các bậc cao hữu tiền bối, toàn là thuộc hàng nhất lưu cao thủ. Bọn Câu Hồn Bang dù muốn kiếm chuyện, chưa chắc đã dám đến đó.

Kim Ngang Tiều ngẫm nghĩ, xét ra lời nói của Kỳ Vân cũng có phần hữu lý.

Chàng biết Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ, tuy chưa đến sáu mươi tuổi, nhưng trong võ lâm, bốn phần hết sức được tôn trọng.

Vả lại Nhạc Kỳ là sư đệ của sư phụ Kỳ Á Phong, tức Vô Hình lão nhân. Sau khi Vô Hình lão nhân qua đời, Nhạc Kỳ tiếp quyền chủ môn phái Vô Hình, quen biết khắp thiên hạ, toàn là những nhân vật võ lâm đệ nhất cao thủ.

Bọn Câu Hồn Bang mạnh mẽ tài giỏi đến thế nào, chưa chắc đã dám đến gây sự với một nhân vật tên tuổi như Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ.

Kim Ngang Tiều vẻ mặt sầu thảm nói:

- Vân muội, từ đây đi đến Nghi Xương cũng phải mất đến năm ba ngày đường, chúng ta đi như vậy sợ không thoát khỏi bàn tay truy nã của Câu Hồn Bang.

Kỳ Vân chuyển đầu lại nhìn Kim Ngang Tiều một lát mới nói:

- Kim đại ca, thật tôi không hiểu khi bọn Câu Hồn Bang đến nhà anh tàn sát như vậy, anh làm thế nào mà chạy thoát được. Nếu anh cứ sợ hãi như vậy, chẳng lẽ suốt đời núp ở trên chiếc thuyền này hay sao?

Kim Ngang Tiều bị Kỳ Vân nói cho mấy lời như vậy, bất giác hổ thẹn đỏ mặt, vội nói:

- Vân muội muội, cô hiểu lầm tôi rồi. Không phải tôi nhát gan đâu, tôi chỉ muốn thận trọng đề phòng đó thôi.

Kỳ Vân gật đầu:

- Dĩ nhiên ta phải thận trọng. Tôi đã nghĩ cách như thế này; tôi trời sanh xấu xí, có thể cải trang làm con trai. Anh cũng hóa trang cho khác đi, rồi chúng ta đến bến Trường Giang tìm thuyền đi Nghi Xương. Suốt dọc đường ta chỉ ở trong thuyền, không lộ mặt ra ngoài. Bao giờ đến Nghi Xương ta mới lên bờ, như vậy chắc chắn không xảy ra chuyện gì đâu.

Kim Ngang Tiều tán thành:

- Kế hoạch đó hay đấy. Ta cứ theo thế mà làm.

Kỳ Vân quay tay lại rút luôn thanh kiếm của Kim Ngang Tiều đeo bên sườn. Nàng cầm thanh kiếm đó đưa lên đầu cắt mớ tóc của mình. Tóc Kỳ Vân cũng không rậm lắm, chỉ một nhát đã cắt ngắn.

Kỳ Vân vẫn còn mặc quần áo đàn bà, nhưng lúc này cắt tóc đi rồi trông nàng đã hơi giống một cậu bé con, mặt mũi xấu xí.

oOo

LÊN ĐƯỜNG ĐI NGHI XƯƠNG

Hai người ngồi trên thuyền chờ cho tới quá trưa, mưa tạnh hẳn, mới bỏ thuyền lên bộ, nhắm thẳng hướng bắc bước đi.

Khoảng một giờ đồng hồ sau đến một thị trấn nhỏ, Kỳ Vân lấy một ít vàng và mấy đỉnh bạc, mua hai bộ quần áo. Nàng cải trang thành một cậu thư đồng, còn Kim Ngang Tiều

hóa trang thành một thư sinh văn sĩ. Kỳ Vân lại mua thêm cái tráp và ống quyển đeo sao lưng, chẳng khác nào thằng nhỏ theo hầu một văn nhân.

Đoạn hai người ra bến sông, tìm thuyền chở hành khách đi Nghi Xương, chọn thuyền sắp khởi hành rồi bước xuống, ngồi vào một góc khoang thuyền.

Lúc đã trên thuyền đã có vài ba người hành khách, nhưng không thấy ai có vẻ khả nghi.

Từ Nhạc Châu đến Nghi Xương nếu thuận nước xuôi buồm, chỉ hai ngày là đến nơi, nhưng nếu gặp thời kỳ nước ngược, ít nhất cũng mất năm ngày. Lúc Kim Ngang Tiều và Kỳ Vân đi Nghi Xương lại đúng vào thời kỳ nước ngược, nên thuyền đi chậm chạp vô cùng.

Suốt trong năm ngày hành trình, hai người ngồi trên thuyền, luôn luôn đề phòng bị người của Câu Hồn Bang phát giác.

Tuy vậy trong năm ngày năm đêm, hai người được bình an vô sự. Hôm thứ năm, khoảng giờ Thìn, thuyền cập bến Nghi Xương.

Kim Ngang Tiều và Kỳ Vân lập tức lên bộ. Trên bờ người đông tấp nập, kẻ buôn bán người đi lại, huyên náo như bất cứ bến thuyền nào khác.

Hai người đi lẫn vào đám khách thường, đi về hướng nội thành, chẳng mấy lúc đã đến thị trấn Nghi Xương.

Dọc đường hai người chú ý nhìn quanh, nhưng tuyệt không thấy có vẻ gì là có người theo dõi.

Yên lòng hai người rảo bước đi tìm đến những phố đông người, tìm hỏi chỗ ở của Nhạc lão anh hùng.

Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ vốn là nhân vật tên tuổi của võ lâm, sống ở Nghi Xương đã lâu nên ai cũng biết tiếng.

Chỉ lát sau Kim Ngang Tiều và Kỳ Vân đã tìm đến trước một ngôi nhà rất lớn, cổng tường xây bằng đá, hai bên cửa có hai con sư tử đá chầu hai bên.

Ngay cạnh cửa có ba bốn tên gia đình đứng nói chuyện với nhau.

Kim Ngang Tiều đến chỗ mấy người đó, chắp tay lễ phép hỏi:

- Xin hỏi các vị, Nhạc lão anh hùng có nhà không?

Một tên gia đình đưa mắt ngắm nhìn Kim Ngang Tiều rồi đáp:

- Các hạ là người thế nào vậy?

Kim Ngang Tiêu nói:

- Xin lỗi quần gia, chúng tôi không tiện nói tên họ ra lúc này.

Kỳ Vân tiến lên một bước, thò tay vào bọc lấy ra một cây thiết như ý nhỏ và nói:

- Các vị làm ơn trao cây thiết như ý này cho Nhạc lão anh hùng, người sẽ biết ngay chúng tôi là ai.

Tên gia đình có vẻ ngần ngại bán tin bán nghi. Sở dĩ y có thái độ đó là vì từ trước đến nay thường có nhiều người đến gặp mặt Nhạc Kỳ.

Nếu không phải là đệ nhân của võ lâm thì cũng là giang hồ hiệp khách, toàn những nhân vật có tiếng tăm tên tuổi.

Nhưng người còn trẻ như loại Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ít khi thấy đến và đến cũng chưa chắc được Nhạc Kỳ tiếp đãi.

Tuy vậy, tên gia đình cũng cầm cây thiết như ý, rào bước đi vào trong nhà để trình chủ nhân.

Chẳng mấy chốc, chợt nghe thấy tiếng chân người từ trong nhà rào bước chạy ra. Đó là một người trung niên, nét mặt có vẻ sầu bi, chạy đến cổng nhìn Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nói:

- Vân diệt nữ, tại sao cháu cải trang như vậy?

Kỳ Vân vừa thấy người đó đã vội chạy lại, nghẹn ngào:

- Thưa sư bá, cha cháu...

- o O o -